

שְׁוִיתִי ה' לנגדי תמיד

אוֹהֵב אֶת הַמֵּיִשְׁרִים

דרכו ומשנתו של
מו"ר הגרי"ג
אדלשטיין
זצוק"ל

מאת מחבר סדרת הספרים
בלבבי משכן אבנה

לקבלת הקונטרס בדוא"ל, יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת הקונטרס בפקס, יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

להגעה ישירה לשיעור דרך קול הלשון, מתקשרים
לקול הלשון או למספר הישיר
ומקיימים: כוכבית [*] סולמית [#] -> 35324598
[מספר שיעור] -> [סולמית #]

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום במערכת הטלפונית:

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580

יש לציין מספר קרן:
4387 - בלבבי משכן אבנה

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון':
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

אוהב את המישרים

דרכו ומשנתו של מו"ר הגרי"ג אדלשטיין זצוק"ל

התנא באבות (פרק ו', משנה ו'), בארבעים ושמונה קניינים שהתורה נקנית בהם, לאחר שהוא מנה 'אוהב את המקום, אוהב את הבריות, אוהב את הצדקות, אוהב את התוכחות', הוא מונה 'אוהב את המישרים'. ובמשנה לעיל (פרק ב', משנה א') אומר התנא: 'איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם'. ראשית, נתבונן, מה הפשטות בדברי המשנה, 'אוהב את המישרים', שזהו אחד מקנייני התורה.

אוהב את המישרים – סברא ישרה

פשוטם של דברים, ידועים מאוד דברי ר' חיים מוואלז'ין באגרת הידועה שכתב לנכדו: 'הראשונים לא נשתבחו אלא בסברא ישרה'. אם היו שואלים אותנו, במה נשתבחו הראשונים, האם היינו אומרים שזהו שבחם של הראשונים - 'סברא ישרה'. לכאורה היינו אומרים, שהשבח הוא בידיעת התורה, בהיקף של הדברי תורה, בכח להכריע בתוך הדברי תורה, ועוד ועוד מעלות שיכולות להיות. אך ר' חיים וולוז'ניר ברוחב סברתו הישרה אמר, שלא נשתבחו הראשונים אלא ב'סברא ישרה'. כמובן שעמל האדם הוא לקנות סברא ישרה, אך בזה נשתבחו הראשונים, לשם המכוון.

מהי סברא ישרה.

כאשר למדנו בישיבה בפונביז', הרב שך עדיין מסר שיעורים, אך הוא היה כבר מבוגר מכדי לשבת ולדבר עמו. ר' גרשון אדלשטיין, ראש

הישיבה, היה יותר בגיל שאפשר לשבת ולדבר איתו כסדר.

יש סיפור נפלא מאוד עליו, שהיה עם הרב מפונביז'. סיפור זה היה בודאי לפני שנת תשכ"ט, השנה שבה נפטר הרב מפונביז'.

ר' גרשון, נהייה ר"מ בישיבה בגיל עשרים לערך. יום אחד ניגש אליו הרב מפונביז', ואמר לו: "ר' גרשון, אתה מדבר ישר, השיעורים שלך ישרים - תוציא ספר!". ר' גרשון ענה בחזרה לרב מפונביז': "כאשר אני יתבגר יותר, אני ידייק יותר את מה שאמרת, ואז זה יהיה יותר ישר, כדאי להמתין". הרב מפונביז' חייך ואמר: "גם מה שאמרת עכשיו - זה ישר!".

ננסה מעט לבטאות, את מה שקיבלנו ממנו, הן בשיחות שהוא מסר, אך בעיקר בשיחות פרטיות, שעות רבות, יסודות בהירים מאוד בעמל הפנימי של בני תורה בכלל, ובני עלייה בפרט.

דרך ישרה - 'קומה' של ישרות

לישרות - ישנה 'קומה שלמה'. ונתחיל בכוונה מלמטה, מתחילת הקומה.

ר' גרשון גר רחוב אחד מתחת לישיבה, והיה הולך ברגל, מהישיבה לבית ומהבית לישיבה. באופן טבעי, הגבעה של הישיבה רועשת מאוד, זהו מקום תורה גדול מאוד, יש חדר אוכל צמוד במעבר שגם משם בוקעים רעשים. כאשר ר' גרשון היה יוצא מהישיבה, הוא היה הולך ישר, לא מסתכל לא ימינה ולא שמאלה, הוא לא היה רואה מה שקורה בצידו. בדרך כלל, כאשר ראש ישיבה עובר, הבחורים שנמצאים מצידו מתביישים לעשות דברים מסוימים, והם הולכים לאחוריו. אצלו, לא היה צריך כלל ללכת לאחוריו, אפשר היה ללכת לצידו, הוא לא יראה, הוא הולך ישר. הוא עובר ויש רעש גדול בחדר אוכל, הוא לא יסתכל מה קורה שם, הוא הולך ישר.

עוד אני זוכר, ר' דוד פוברסקי, שגדל בקלם, והיה חברותא של ר' ירוחם בקלם, היה מגיע כל בוקר לתפלה בישיבה, לפני הזמן, בערך עשר דקות - רבע שעה קודם התפלה. הוא היה יושב במקומו, במזרח, ומכין את עצמו לתפלה, ואני ישבתי מולו. ר' דוד לא סובב את פניו מימנה ושמאלה לאורך כל התפלה.

יתר על כן, וזה מבהיל, גם האישונים שלו היו מרוכזים - ישר. אני זוכר שהסתכלתי ואמרתי: 'זה שריד של בית קלם'.

כמובן, זו הייתה עבודה בקלם, אבל הנקודה שאנו רוצים לחדד היא, שהישרות היא דרך חיים - לשון התנא: "איזוהי דרך ישרה שיכור לו האדם", זוהי 'דרך', ההתנהגות של האדם ישרה, הוא מרוכז באותו ענין, המבט קבוע באותו מקום - זהו כלי עמוק לדרך ישרה. אי אפשר שיהיה לאדם סברא ישרה בלימוד, והדרך של כל חייו היא איננה בדיוק ישרה.

ישרות במידות

בנוסף לכך, עיקר 'דרך ישרה' זהו 'דרך ארץ קדמה לתורה' - 'מידות ישרות'. ולכך דרכו לדבר תמיד על לימוד המוסר כמעט בכל שיחה, וזאת על מנת לקנות 'דרך ישרה' - ישרות במידות.

לימוד התורה – בפשיטות וישרות

כעת, ננסה להעמיד בתמצית את היסודות של הבן עלייה, שעליהם ר' גרשון מדבר כסדר באופן בהיר.

כל הזמן ר' גרשון מדבר: פשטות וישרות, פשטות וישרות - זה הסגנון של הדיבור. שאלתי אותו, מה כוונת הדבר, מה זה הפשטות והישרות.

והוא השיב: כאשר אברך או בחור לומד, והוא מחפש חידוש, את

הישרות הוא כבר איבד. כלומר, אם הוא מחפש חידוש, הוא לא מחפש מה כתוב כאן, אלא הוא מחפש איך הוא יוציא משהו חדש שמישהו לפניו לא חשב עליו.

הישרות היא: לחפש מה כתוב. לא מחפשים להוליד שום נקודה חדשה. כמובן שאם 'נולד' חידוש, ישנה שמחה וטוב לבב, אבל ראשית האדם מחפש מה כתוב, מה יש כאן בסוגיא.

וביתר דקות, גם כאשר האדם מחפש מה שכתוב, האם הוא דוחק את עצמו בכדי ליישב את הדברים, או לאו. ר' גרשון היה אומר פעמים רבות מאוד בשיעור: "הקושיא קושיא, אפשר ליישב, אבל הקושיא יותר טובה מהתשובה, ולכן עדיף להישאר בקושיא". זאת אומרת, במילים פשוטות: הקושיא ישרה, אבל התשובה היא לא ממש ישרה עד הסוף, היא מיישבת, אך היא לא ישרה, ולכן עדיף להישאר בקושיא.

דבר שהוא ישר - הוא ייאמר, דבר שהוא לא ישר - הוא לא ייאמר. ויתר על כן, במחשבה עצמה, האדם מחפש מה 'פשוט', מה 'ישר'. בדרך כלל, מה שהוא לא ישר לגמרי, הוא גם לא פשוט, הוא נהיה יותר 'מורכב'.

דוגמא לדבר, בגשמיות, במקום: בארץ ישראל ישנו כביש שנקרא 'כביש הסרגל', מדוע הוא נקרא 'כביש הסרגל', כי הוא כביש ישר, וכשהוא הולך ישר - הוא פשוט. אבל אם צריך לפנות ימינה, שמאלה, אחורה, אז מגיעים גם לכל מיני מקומות אחרים. כאשר הולכים ישר - הולכים פשוט.

השכל של האדם, צריך לראות מה ישר, מה פשוט. לפעמים ר' גרשון היה קורא את הגמרא בשיעור, ואומר: "השכל הפשוט הישר, נראה הפוך מהגמרא, ה'מושכל ראשון' הפוך מהגמרא, אז אנחנו לא ישרים, ואנחנו צריכים להתיישר לגמרא". ישנו 'מושכל ראשון' - פשיטות.

פעמים המושכל ראשון נובע מכח כך שהאדם עדיין לא למד את הסוגיא, ויסודות הדין נעלמים ממנו, ולכן נראה לו שזהו ה'מושכל ראשון'. וכאשר הוא גומר את הסוגיא, המושכל שני הוא שונה לחלוטין. אולם המושכל ראשון של האדם הוא - לחשוב מה פשוט.

נתבונן בדוגמא לדבר שמובאת בהלכה.

בספר תורה תפילין ומזוזה, כאשר ישנו ספק בצורת האותיות, שואלים קטן (שו"ע א"ח סימן לב סעיף טז). למה שואלים קטן, האם חוששים שגדול ישקר, ואילו קטן הוא מסיח לפי תומו - בוודאי שלא. אלא אדם גדול מתחיל מיד לחשבן מה הוא רואה, הוא לא עונה 'מושכל ראשון פשוט', הוא לא עונה את הנקודה הראשונה שלו. הקטן עונה בדיוק את מה שהוא חשב במושכל ראשון שלו. הוא לא מתבונן, הוא לא חושב, הוא עונה פשוט את מה ששאלו אותו - זו דוגמא של מציאות של ישירות.

כאשר האדם לומד תורה בישרות, ומחפש את הישרות, הוא גם יגיע לאמת. האמת לא גנוזה בנקודות שהולכות ומתעקמות, אלא היא נמצאת ישר. כמובן שכרוב הסוגיות לא רואים את הישרות בהתחלה בבהירות, ועמל התורה הוא להגיע לאותו מקום של הבהירות. אך מה האדם מחפש - את הפשיטות ואת הישרות, "הַאֲלֵהִים עֲשֵׂה אֶת הָאָדָם יִשְׂרָ" (קהלת ז, כט).

עמל התורה - לפי כוחו ולפי טבעו

נמשיך לשלב שני, שבנוי על גבי השלב הראשון.

אחד מהדברים שר' גרשון מדבר עליהם כסדר הוא, שכל אדם צריך לעמול, בעיקר בדברי תורה, אך בכל חלקי החיים, לפי כוחו, או בלשון אחרת - לפי טבעו.

כלומר, כאשר האדם מעמיד שאיפות לעשות דברים מסוימים, והם

לא לפי כוחו, והוא דוחק את עצמו לעשות אותם, בעומק, זה תחילת האיבוד של הישרות. כי הוא לא פועל באמת לפי מה שהוא יכול, אלא לפי מה ששכלו אומר לו שכך צריך לעשות, ואז מה שנפעל בתנועת נפשו, שהוא מתרגל לדחוק את עצמו בדברי תורה למקום שזה לא הוא, והרי שהוא מאבד את הפשיטות והטבעיות שלו, את מציאות הישרות.

כאשר האדם לומד ישר - זה טבעו - "הַאֲלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם יִשְׂרָאֵל". כאשר הוא מתעקם, זה נגד טבעו. לכן, מי ש'צורת מחשבתו' היא לחפש חידושים, לבנות מערכות, ולא באופן שהוא לומד כסדר וממילא מגיע למערכות, שאם כן - אשריו וטוב לו, אלא באופן שהצורה היא כזו לחפש חידושים ולבנות מערכות, באופן זה - האדם מאבד את הפשיטות. הפשיטות הולכת ישר. ואם הפשיטות קיימת, הוא גם יגיע בסוף לכל החלקים בתורה שאליהם הוא צריך להגיע מתוך הפשיטות שלו.

ותן 'חלקנו' בתורתך

נבין כעת יותר דק, ויותר עמוק. כאשר האדם עוסק בפשיטות ובישרות, הרי שבודאי שהוא מתאמץ להשקיע עומק של עיון ומחשבה, לומד ומתבונן ועמל בכמות ובאיכות, אבל הוא לא דוחק את הנפש לשום מקום, כל מה שהוא מתאמץ זוהי התאמצות של גוף והתאמצות של מחשבה לחפש את הפשטות והישרות - זהו המאמץ שלו, אבל הוא לא נוטה לשום מקום אחר.

בצורה הזו שבה האדם חי, הוא יגיע לחלקו שלו בתורה. כמובן, הישרות היא לא אחת, הרי הרשב"א חולק על הריטב"א, וכן על זה הדרך מחלוקות כסדר, כי יש גם מחלוקת מהי הישרות, אבל הוא יגיע לישרות שלו. כאן, מונח העומק הפנימי של צורת החיים בכלל, ועמל התורה בפרט.

לימוד בשמחה ושמח בחלקו

היסוד הנוסף שר' גרשון מעמיד עליו כסדר את כל צורת הבן תורה, הבן עלייה, זהו היסוד של "שמח בחלקו". הוא דקדק שבלשון המשנה באבות במ"ח קניינים, ישנם שני לשונות של שמחה, בהתחלה במשנה ה' התנא אומר: 'התורה נקנית ... בשמחה'. לאחר מכן התנא אומר, במשנה ו': 'והשמח בחלקו'. מה הם שני הקניינים הללו - בשמחה ושמח בחלקו.

הוא ביאר כך: 'בשמחה', זהו בזמן שאתה לומד - תלמד בשמחה. ולפי מה שנתבאר, כיצד האדם יכול ללמוד בשמחה, אם הוא דוחק את עצמו להגיע לאיזשהו מקום, הרי שיש לו לחץ, אין לו שמחה. אך אם הוא לומד לפי טבעו, בפשיטות, בישרות - הוא מתבונן ועמל ומברר אבל פועל בפשיטות - הוא יהיה שמח במה שהוא עושה.

ויתר על כן, הקנין הנוסף שהוזכר - 'שמח בחלקו'. נבין דק ועמוק, כאשר אדם למד סוגיא, והגיע לסוף הסוגיא, ויש לו מסקנות שאליהם הוא הגיע, אם הוא לא הלך פשוט וישר, הבעיה היא לא רק ב'דרך' שהוא לחץ את נפשו, אלא הבעיה היא גם בתוצאה. הרי אם הוא דחק את עצמו, בדרך כלל הוא לא יגיע לדבר הכי ישר, כי הרי הוא נדחק לכל מיני מקומות, 'יש ליישב בדוחק', ולאט לאט הוא מרחיב את ה'דוחק', והוא כבר לא כ"כ 'דוחק', הוא 'נכנס'. אבל אם האדם עמל כסדר נכון, הוא מגיע לישרות, דורך בישרות, ואז להיכן הוא יגיע - לחלקו שלו בתורה. שם - האדם שמח בחלקו.

שמח בחלקו – כשמגיע לחלקו בתורה

הוא היה חוזר על זה כסדר, מדוע בחורים עוברים הרבה פעמים זמנים קשים שהם לא שמחים בחלקם. תשובה לדבר: כי בעומק נפשם, הם מרגישים שזה לא חלקם, וגם בסוף הסוגיא הם לא מרגישים שהגיעו

לחלקם. האדם עמל והתייגע, אבל המסקנות שאליהם הוא הגיע, אינם מביאים אותו להרגיש נייחא בעומק נפשו. מדוע הוא לא מרגיש נייחא בעומק נפשו - כי בעומק נשמתו, או בהכרה הפנימית של האדם, הוא מרגיש שאינו מגיע למקום שאליו הוא רצה להגיע. למה הוא לא הגיע - כי צורת הלימוד לא הייתה ישרה ופשוטה, ממילא הוא דחק את עצמו עוד קצת ועוד קצת ועוד קצת, ואז המסקנה שאליה הוא הגיע היא איננה מדויקת, ובסוף הסוגיא כולה, הוא אינו מרגיש שהגיע בדיוק למה שהוא רצה, לכן בעומק הנפש הוא לא יכול להיות שמח בחלקו.

כאשר הדרך שהאדם דורך בה היא פשיטות וישרות - מתוך עמל ויגיעה, אבל היגיעה היא לחפש את הפשיטות ואת הישרות, כיוון שהוא איננו נדחק לשום דבר, אז הוא לומד בשמחה, ברוגע ובשלווה. ר' גרשון, היה מוסר את השיעורים, שנים על גבי שנים, בשלווה מסוימת, ברוגע מסוים. במבט של בחור צעיר, זה היה נראה שחסר קצת בחיות. אך במבט הפנימי יותר - הוא הלך פשוט, ישר. בצורה הזו, האדם מגיע לחלקו, ושמח בחלקו.

מה שייאמר עכשיו, זהו משפט מבעית, אך צריך להבין: מעט מאוד אנשים זוכים להגיע באמת לחלקם בתורה.

יש הרבה עמלי תורה, וכן ירבו, ויש הרבה חידושי תורה, ואפילו אמיתיים, אבל כמה זוכים להגיע לחלקם - מעט מאוד.

צא ובדוק, בסימן מובהק - מי ששמח מאוד בחיים שלו, לא שמח מדמיונות, אלא שמח באמת בחיים שלו, תדע שהוא השיג את חלקו בתורה.

לכולם יש טרדות, לכולם יש בעיות, אין חיים שאין בהם מורכבויות, כל אחד עם ה'פעקלע' שלו, אבל מי שחי את חלקו שלו בתורה, הוא מרגיש את זה בעומק נפשו. אחרי עמל ויגיעה וטרחה, הוא מגיע

למסקנות שאליהם הוא מגיע, ונפשו האלוקית פנימה חשה שהיא הגיעה לחלקה, לכן, חייב להיות שהוא יחיה בשמחה.

קל לומר במילים החיצוניות: "תשמח בחלקך, תהיה בשמחה". אך כיצד מגיעים לשם? מגיע לשם מי שזכה לחלקו. לא כתוב 'שמח במה שיש לו', אלא 'שמח בחלקו', הוא הגיע לחלק שלו, ולכן הוא שמח במה שיש לו.

עמל ויגיעה - מתוך מנוחת הנפש

זוהי המדרגה הפנימית של עמל התורה. זו צורה של בן תורה שחי בעמל, חי ביגיעה, אבל במנוחת הנפש. מי שראה אותו כסדר איך הוא חי ומתנהג - הכל ברוגע, הכל בשלווה. ישנה מנוחת הנפש עמוקה מאוד. מדוע? כי הדרך היא פשיטות וישרות, וההשגה היא חלקו שלו באורייתא, לכן הכל רגוע. כמובן, ישנם טרדות, ישנם בעיות כחיים, אך הנפש בנויה באופן הזה.

יש כאן עומק פנימי עצום. אני יכול להעיד על עצמי, כאשר למדתי בישיבה ושמעתי את הדברים, הרבה יותר מפעם אחת, עדיין לא הצלחתי לתפוס את כל ההיקף. שמענו נקודות - כל פעם הוא דיבר על נקודה, פעם על שמח בחלקו, פעם על ללמוד בשמחה, פעם על פשיטות, פעם על ישרות. אבל כשמקיפים את הדברים, יש כאן עומק פנימי עצום, כיצד החיים בנויים, וכיצד הוא עמל התורה הפנימי של בן עלייה.

השאיפה האמיתית - 'חלקו' בתורה ולא 'השגות'

נפגשים עם בחורים ואברכים, שניסו להיות בני עלייה, ניסו ללמוד בהספק עצום מאוד, ללמוד את כל הש"ס כולו בעיון, לחדש על הכל, לדעת הלכה למעשה מתחילה ועד סוף, המון שאיפות, ולא הצליחו.

מדוע באמת הם לא הצליחו. תשובה לדבר: כי הם לא חיפשו את

האמת, הם לא חיפשו את הפשיטות ואת הישרות, הם חיפשו 'השגות' בדברי תורה. בוודאי שיש מצוה לדעת את כל התורה כולה, וישנה שאיפה חזקה מאוד לזה, ישנה שאיפה חזקה מאוד להצליח להיות שקוע בלימוד, אולם, השאיפה האמיתית, מה צריכה שתהיה?

מאוד ברור ומאוד פשוט: 'ותן חלקנו בתורתך'.

אדם רוצה לדעת את כל התורה כולה, ולחדש בכל התורה כולה, אבל בהגדרה תמציתית פשוטה, מה ההגדרה של מה שהוא צריך לרצות, שבזה כלולים כל ההגדרות הנוספות - 'ותן חלקנו בתורתך'.

כל אחד מאתנו, עמד במתן תורה, וקיבל את התורה - איזה תורה הוא קיבל? כמוכן, התורה היא אותה תורה, "תורה אחת יהיה לכם" (במדבר טו כט), אבל איזה תורה 'הוא' קיבל - את חלקו שלו בתורה?.

כל פעם שאדם בא כאן לעולם, מבואר בדברי הגמרא (נדה ל ע"ב), כאשר הוא עובר במעי אמו, בא מלאך ומלמדו את כל התורה כולה. איזה תורה המלאך מלמד אותו - את כל חלקו בתורה שהוא צריך להשיג. הוא לא מלמד אותו חלק שלא שייך לו, אלא את חלקו בלבד?.

א. ראה שמות רבה (יתרו כח ו): "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר, א"ר יצחק, מה שהנביאים עתידים להתנבאות בכל דור ודור, קבלו מהר סיני, וכו', ולא כל הנביאים בלבד קבלו מסיני נבואתן, אלא אף החכמים העומדים בכל דור ודור כל אחד ואחד קבל את שלו מסיני". עיי"ש.

ב. ראה בסוף ספר מעלות התורה, בביאור שהביא בשם אחיו הגר"א ז"ל, וזה לשונו: "ואמרו בגמרא (ירושלמי ברכות פרק א הלכה ב), כל הלומד תורה ואינו מקיימה, נח לו שנהפכה שליתו על פניו ולא יצא לאויר העולם. ואמר אחי הגאון זלה"ה, שהוא על פי מה דאיתא במסכת נדה (ל ב), כשהתינוק במעי אמו, מלמדין אותו כל התורה כולה, ומיד שיצא לאויר העולם, בא מלאך וסטרו על פיו, ולכאורה צריך עיון מה תועלת יש במה שמלמדים אותו ואחר כך משכחים אותו, והוה כלא למד כלל. ונראה על פי מה שכתב האלשיך, על מה שאנו אומרים ותן חלקנו בתורתך, לפי שכל הנשמות עמדו על הר סיני, וקבלו כל אחד חלקו בתורה, וזה שכתוב בגמרא (מגילה ו, ב) יגעתי ומצאתי

חיות אמתית – מחלקו בתורה

פעמים רבות בחורים היו באים להתייעץ עם ר' גרשון, שהסדר של הישיבה לא בדיוק מתאים להם, צורת הלימוד אינה בדיוק מתאימה להם. הטבע של כל אדם ממוצע, מה הוא עושה במקרה כזה - מנסה לכופף את הבחור למה שקורה בישיבה. אך תשובותיו היו שונות לחלוטין, הוא היה אומר לבחור: "הבסיס - זה לפי טבעך, רק לעולם אל ישנה אדם מן המקום, אז תתאים את עצמך כמה שניתן למקום, אבל הבסיס מה הוא - חלקך שלך בתורה".

פוגשים אברכים, בני עשרים, בני שלושים, בני ארבעים, בני חמישים, כל אחד בגילו, כמה הצליחו להחזיק מעמד בחיות של דברי תורה - אחוז מסוים. אדם נמצא בתוך עולמה של תורה, אבל עדיין אין לו את החיות האמתית.

יש כאלה שיש להם חיות, כי הם השיגו כל מיני 'שטעל'ס' (תפקידים). אם הוא עבר את השלושים וחמש ואין לו 'שטעלע', זהו 'שטיקל בעל-מום', למזלו הוא לא מחפש שידוך כעת... יתכן שאדם יקבל חיות מה'שטעלע' שיש לו, לא מעצם העסק הקבוע בדברי תורה, וכל אחד מבין, שזו איננה חיות אמתית.

כמה הצליחו להגיע למקום שהם יושבים בבית המדרש, וקבועים בעולמה של תורה, והחיות שלהם היא חיות בריאה, והם שמחים בתוך העולם שלהם - כן ירבו, אך כולם מבינים שזהו לא כולם.

תאמין, 'מצאתי' דייקא, כאדם המוצא אבדתו, לפי שהוא חלקו. ולפי זה, אילו לא היו מלמדין אותו כשהיה במעי אמו, איך היה יכול להגיע על ידי יגיעתו. ואם לא היה שוכח, לא היה צריך ליגע [-להתייגע], ואם כן בטל שכר ועונש. ולכך, מלמדין אותו חלק תורתו במעי אמו, וזה נקרא 'כל התורה', רצה לומר מה שנוגע לחלק נשמתו, ובצאתו לאויר העולם, הוא נשכח ממנו, ואחר כך על ידי יגיעתו יכול למצוא אבדתו".

מי שכן הגיע, זהו מי שזכה לפעול נכון, ואזי הוא מגיע לחלקו שלו, בצורה של הפשיטות, בצורה של הישרות.

אדם שזכה להגיע לחלקו, מתוך שזכה לחלקו - משפיע לאחרים. 'זכה וזוכה', אחר שזכה, והיינו שמתוך זכות - זיכוך, זכה להגיע לחלקו, מתוך כך מזכה אחרים להגיע לחלקם. ולעולם בשיחות הפרטיות עמו, לא ניסה להביא אותי לדרכו שלו, אלא להדריכני להשיג את חלקי שלי.

נקווה בס"ד שהצלחתי לפחות לבטאות מעט במילים הקצרות שנאמרו, עומק שיטה של חיים לבן עלייה. נדגיש: לא אמרתי שום דבר מדילי, כל מה שהסברתי זה את מה שהוא אמר - לפי הבנתי, לאחר שיחות ארוכות בביתו, פנים מול פנים, ביחידות. זו תפיסה של חיים - ישרות, שמחה, דברי תורה שנבלעים בדם של אדם החי את חלקו שלו בתורה.

יזכה אותנו הבורא ית' שמו, לדרך הפנימית האמיתית, כל אחד לפי חלקו שלו בתורה, לזכות למדרגת מתן תורה, לשמוע וללמוד קול דבר ה' - קול תורתו.

הוספת מורנו הרב שליט"א: שיחה זו נמסרה בשנה זו [תשפ"ג], בכ"ז אייר, בליקווד, וסברנו אולי להכניס לו את השיחה ולראות את חוות דעתו. ועתה, לאחר פטירתו [י' סיון], יהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה.

להגעה ישירה לשיעור דרך קול הלשון, מתקשרים לקול הלשון או למספר הישיר

ומקיימים: כוכבית [*] סולמית [#] - < 35324598
[מספר שיעור] - < סולמית [#]